

O Železné cestě vnitřní opravdovosti a o přátelském převzetí

litterate.cz/o-zelezne-ceste-vnitri-opravdovosti-a-o-pratelskem-prevzeti

Alef Nula, zakladatel

26 února, 2023

Tento článek jsem původně psát nechtěl, ale po zběžném průletu diskusí pod textem Vidlákovým jsem změnil názor. Myslím, že je potřebné, abych rozptýlil náznaky dohadů, vedoucích do bažin. Některé směrovky, v diskusi nastavené, vedou špatným směrem – to je třeba jasně říct.

Když jsem pojal úmysl předat svůj web Vidlákovi, nebyl jsem si jist, jak to Vidlák přijme; co si budeme namlouvat – svým způsobem jde o danajský dar. Ale sebral jsem odvahu, nabídku jsem Vidlákovi dal, a nastojte – on všechny mé návrhy, tak, jak jsem je učinil, přijal. Aby tedy bylo jasno: já jsem ten *gottwald*, a Vidlák je ten nešťastný *beneš*. – To je, jak doufám, že všichni chápou, pokus o vtip; podstata směny je tím ale přesto vystižena.

Navzdory mým obavám Vidlák (tak se mi zdálo) vcelku nadšeně souhlasil, a tím bylo rozhodnuto: nabídka a poptávka se potkaly v poměru jedna ku jedné – co víc si přát? Potom to byla už jen otázka času a formalit.

—~—

A to je, domnívám se, vše, co k věci mělo být řečeno. – Ba vlastně ne, není; ještě jedno zbývá. Vidlák mi ve svém článku vyjadřuje vděk za podporu, musím se tedy nějak vypořádat i s tím. Ale jak? Není to jednoduché, ale mám štěstí – mám totiž někoho, ke komu mohu jít na radu.

Kdysi dávno jsem na radu chodíval k Imageně. Imagena byla má přítelkyně, kterou jsem vyvolal do života z nádherné písně Vladimíra Mertvy. Mertovy písně jsem používal k balení dívek, a Imagena mi jednou přišla říct, co si o tom myslí. Pak jsme se scházeli a pili spolu portské řadu let a náš vztah vykročil k vyvanutí v době, kdy jsem postřehl, že Imagena nestárne, zatímco já zraju.

Zrání ovšem nezůstává bez následků, což se projevuje mimo jiné i tím, že rozlet zpomalí a člověk ocení, že má děti, které rostou. To je chvíle, kdy jev, zvaný dědičnost, připomene mnohé. Je to i příležitost splatit dluhy tužbám, které člověk jako dítě měl. A tak příběhy, které se dětem vyprávějí a s dětmi proporcionálně rostou, ožívají v dobrodružstvích akčních hrdinů a dostávají literární formu.

S akčními hrdiny – akční hrdinky nevyjímaje – je ovšem potíž: jakmile ožijí, jednají autonomně a nedají si do ničeho mluvit. Kráčejí Železnou cestou vnitřní opravdovosti, mají vlastní morální kodex a čerta starého dbají o to, co o nich soudí okolí. Ale pro tu vnitřní opravdovost stojí za to vyslechnout si jejich názor:

„Paní, jak ti máme poděkovat?“ oslovila Dorota Strážkyni. „Tolik jsi toho pro nás udělala... a my... není v našich silách se ti odvděčit!“

Strážkyně pohádek se krátce zamyslela.

„Ale jakpak že ne! Samozřejmě se mi odvděčit můžete. A nejen můžete, ale i musíte,“ dodala přísně. A pokračovala:

„Uděláte to jednoduše: dobrodiní, které jste obdrželi, prokážete někomu jinému, kdo je zrovna bude potřebovat, a to se stejnou podmínkou – to znamená, že si je nedáte oplatit, ale zavázete jeho

příjemce k tomu, aby je předal dál. Dobro se neztratí a dotkne se tak mnoha lidí. A jednou, možná, váš vděk se ke mně vrátí odjinud. A když ne ke mně, tedy k někomu jinému. – Čas i den se nachylují, jedme!“

Teď je jasné, že podpora, za kterou mi Vidlák vyslovuje vděk, mu neprojde jen tak.

Po vzoru Strážkyně pohádek chci Vidláka zavázat k tomu, aby to dobré, o čem píše, že ode mne má, v pravou chvíli předal někomu, kdo to bude zrovna potřebovat – a to se stejnou podmínkou. Dobro se tak neztratí a dotkne se mnoha lidí. A jednou, možná, jeho vděk se ke mně vrátí odjinud. A ne-li ke mně, tedy jistě k někomu jinému.

Teď je to snad opravdu vše. – Čas i den se nachylují, jedme!

—∞—